

disse to Bestemmelser. Nogle Seddelbanker, som er forpligtet til at indløse deres Sedler med Guld, har Ret til at holde en Del af Reserven i fremmed Valuta.

d. Som Følge af saadanne Bestemmelser var en Del Seddelbanker kommet ind paa at holde en Del af deres Gulddeviser-Reserver i visse internationale Pengecentre, hovedsagelig New York og London, hvilke Reserver beløb sig til ret anseelige Summer.

e. I de fleste Tilfælde, hvad enten det var tilladt at medregne Gulddeviser som en Del af Guldreserven eller ej, blev de samlede Reserver, der krævedes af den nye Lovgivning, udtrykt som en bestemt Procentdel af den samlede i Omløb værende Seddelmængde eller af denne plus Seddelbankens Sigtforpligtelser. Skønt dette Procentsystem paa ingen Maade kan siges at være noget nyt, blev det i de senere Aar mere udbredt, end det havde været før Krigen, og ofte i en stivere Form.

I Beretningen for 1931 gengives Gulddelegationens Bemærkninger om Virkningerne af denne nyere Lovgivning paa Møntvæsenets Omraade, der har tenderet i Retning af en større Økonomi med Guldet, men dog samtidig andre Steder har fremkaldt en forøget Efterspørgsel efter dette.

Delegationen konstaterer, at dette Efterkrigssystem, som paa Grund af Guldvekselrodens Indførelse i en Række Lande var blevet mere kompliceret, er brudt sammen. Efter kort at have skitseret den af Seddelbankerne førte Guldpolitik i Tiden efter Krigen fastslaar den, at man kan drage to fundamentale Konklusioner af denne Periode, nemlig 1) at intet internationalt Valutasystem kan virke tilfredsstillende i nogen Periode af Varighed, hvis de Principer, efter hvilke Møntpolitikken føres, varierer væsentlig fra Land til Land, og 2) at naar som helst det almindelige Prisniveau i et Land, der er af Betydning for det samlede økonomiske System, enten er ude af Harmoni med Verdensværdierne eller ufølsomt overfor monetære Indflydelser, er der Fare for, at der

lægges et Pres paa det internationale System, som dette maaske ikke kan modstaa.

Delegationen understreger samtidig, at det er yderst vanskeligt at administrere et internationalt Pengesystem, naar den mellemstatlige Handel bliver hæmmet af saa mange Restriktioner som i de sidste Aar.

Aarsagerne til det internationale Systems Sammenbrud menes at være mange forskellige. Krigen medførte Deflation. Deflationen, der kom med Tilbagevenden til Guldet, naaede ikke alle Kategorier af Varer og Tjenester, saaledes at virkelig Ligevægt ikke tilvejebragtes. Hertil kommer Statsgældens Forøgelse og Vanskeligheden ved Afvikling af den internationale Gæld. Tilhiden til faste Anbringelser svigtede, og de korte Anbringelser medførte Farer for Ligevægten. Udlaanene til fremmede Lande har ikke været tilstrækkelig kontrollerede, og Laanene er ikke altid blevet anvendt til produktive Formaal. Kapitalbevægelserne har været mere uregelmæssige end før Krigen. Forandringerne i Produktionens geografiske Fordeling, som Krigen har medført, har forrykket Ligevægten i Produktionen. Ogsaa Produktionens hurtige Fremskridt har medført Vanskeligheder, og Karteller og Pris-kontrol har vanskeliggjort den fornødne Tilpasning. Lønfastsættelsen er blevet stivere og Priserne som Følge deraf mindre lette at tilpasse efter Forholdene. Manglen paa Elasticitet er forøget ved de af Staterne indførte kunstige Skranker for Handelen.

Den hurtige Genindførelse af Guldfo den var en Del af Programmet for Tilpasning, men de andre Dele af dette Program og særlig Genindførelse af større Frihed for Handelen er ikke blevet gennemført.

I Slutningen af Betænkningens første Del behandler Delegationen Spørgsmaalet om en Genoprettelse af Guldfo den og udtaler som sin Overbevisning, at paa Verdens nuværende økonomiske Standpunkt vil Guldfo den være det bedste System. Delegationens Overbevisning skriver sig især fra de Vanskeligheder, hvormed det vil være forbundet at styre et Pengesystem, der ikke hviler paa